

andi lyfti hon horninum, og tárini trillaðu niður eftir hennara kinnnum, tá hon hevði lagt hornið á aftur.

- Tað var Poul. Hann er livandi, græt hon av gleði.

Lítið snakkað

Poul Grunnveit sigur, at hóast flogvanlukkan sjálvsagt var ein rættiligur skelkur, so gavst hann ikki at flúgva, og hann heldur ikki, at vanlukkan á Knúki hevur fyllt so nógv í lívinum. Hann helt fram at sigla og hevði av og á eisini brúk fyri at flúgva.

- Nei, eg minnst einki til, at eg seinni stúrði fyri at flúgva. Eg skal ikki siga, at okkurt ikki hevur ligið í bakhøvðinum, men eg haldi ikki, at vanlukkan í Mykinesi gjørdi mær serliga nógv fortred í so máta.

Hann sigur, at í familjuni hevur ikki nógv verið snakkað um tað, sum hendi í Mykinesi fyri 50 árum síðan.

- Tað er sjáldan, at eg havi verið spurdur um hendingina, og eg kann heldur ikki minnst, at eg og Regin Nesstein, sum var víkarmaðurin undir liðini á mær í flogfarinum, snakkaðu nakað serligt um tað, sum okkum báðum hevði verið fyri. Vit møttust ikki so ofta - ella, vit runnu ikki hornini av hvørjum øðrum, sum tikið verður til. Vit skiftu orð, tá vit hittust, men eg haldi ikki, at vit snakkaðu ofta um flogvanlukkuna aftur, tó at hon ivaleyst onkuntíð hevur verið uppi og vent.

Poul Grunnveit heldur, at hann gjørdi tað, sum var best í teirri støðu, hann var í, og tað var at leita eftir hjálp sum skjótast.

- Fólkhøvdu jú fingið stórar skaðar, og neyvan visti nakar, sum var á Knúki henda feigdardag, hvar tey vóru í stóru neyðini, sum var, sigur Poul Grunnveit álvarsamur.

Sló út á skipi

Men, flogvanlukkan í Mykinesi er ikki einasta hending í lívinum, sum hevur rakt Poul Grunnveit. Hann fór til skips í 1955, og fyrsti túrur var sum messudrongur við vágsskonnartini, Saint Jacques - ella Sant Jack, sum hon varð rópt millum manna.

Seinni gjørdist hann dekkari við skipinum, og her kundi tann eini túrurin verið hansara seinasti, um verri vildi til. Hendingin fór fram, meðan teir vóru á sildaveiði norðan fyri, og teir vóru í ferð við at draga gørnini.

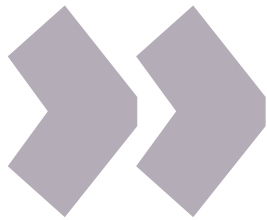
- Tað var eitt sindur sjaskut, meðan vit lógu og drógu. Eg hevði til uppgávu at kveyla trossan, meðan annar maður stóð við spælkoppin. Trossin lá um eina rullu har frammi í skipinum, og eg sjálvur stóð millum lunningina og trossan.

Poul Grunnveit vísir á, at tað var, tá trossin knappliga glapp úr rulluni har frammi, at hann var slongdur út um lunningina og í havið. Nógv stóð á trossanum, og stóð hann verri fyri hesa løtu, hevði hann helst farið í knús.

- Stóð eg millum trossan og vantrið, hevði skilið verið nógv verri, men tibetur stóð eg beint framman fyri vantrið. Eg varð slongdur út í bláan sjógv og fór undir. Tá eg kom upp undan aftur, fekk eg skjótt fatur í gørnunum, sum stóðu spilaði út í sjógvin.

Menninir, sum vóru umborð, drógu nú gørnini móti skipssíðuni, og soleiðis fingi teir í øllum góðum fatur í Poul Grunnveit aftur.

Í bókini "Skakandi tilburðir" stendur um hendingina at lesa, at skiparin umborð eisini leyp í havið, men tibetur eydnaðist tað víkarmanninum at

Eg varð slongdur út í bláan sjógv og fór undir. Tá eg kom upp undan aftur, fekk eg skjótt fatur í gørnunum...

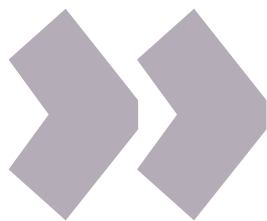
í Mykinesi.

Víkarmaðurin byrjað umborð á svenskum skipi sum bassi, og at enda var hann eisini skipari. Men, hann noyddist at hava svia sum flaggskipara. Árin, hann sigldi í Svøríki, var Poul Grunnveit eisini umborð á størri nótaskipum.

Tá skipið sakk

Triðja hendingin, har Poul Grunnveit var fyri enn einari álvarsligari hending, var, tá nótaskipið, Ási, sakk. Teir høvdu so nógv sild í nótini tað eina kastið, at tað tók langa tíð at tømja nótina og fáa fiskin innanborða. Skipið fylltist so hvørt, sum teir tóku sildina upp, og skipið legði seg á liðina. At enda fór Ási at drekka sjógv inn gjøgnum lúkuna á síðuni, og stóðan gjørdist hættislig.

- Eg var fyrsti stýrimaður og stóð hesa løtu við spælið. Tá tað vísti seg,

Eg kendi meg eitt sindur forstrektan í nakkanum, og eg hevði fingið eitt hol niður í økslina...

krøkja seg í gørnini og soleiðis halda sær, til gørnini komu at borði. Men, so mikið ógvuslig var hendingin, at Poul Grunnveit hevði fingið nógvan sjógv í seg hesa løtuna, hann fleyt á havinum.

Sigldi í Svøríki

Poul Grunnveit tók sum ungur eisini skiparaprógv, og eftir lokna útbúgving fór hann í 1960 við sluppini, Carl, sum eisini hoyrði heima í Vági. Hann var eisini í nøkur ár við føroyskum nótaskipum, eitt nú Akraborg.

Tað var Júst í Túni, sum í sínari tíð var orsøkin til, at víkarmaðurin fór til Svøríkis at sigla, og tað var Júst í Túni, sum skaffaði honum kjansin. Her hevði Poul Grunnveit til uppgávu at læra sviar at fiska við nót.

Og tað var júst á veg heim úr Svøríki, hann var, tá flogfarið datt niður

at skipið legði seg á liðina, royndi eg at snara hóvinum, sum var fult við sild, yvir í øvut borð fyri at vita, um tað á henda hátt bar til at rætta skipið upp aftur.

Men, hetta gjørdi ongan mun. Skjótt sást, at her var einki at gera, og at Ási fór at søkka.

- Sum stýrimaður var eg næst seinastur av skipinum og niður í bjargingarbátin, og tá lá Ási næstan flatur í sjónum - ja, hann lá so nógv, at eg tá kundi ganga eftir skipssíðuni og leypa niður í bjargingarbátin. Men, tá var hetta eisini í evstu løtu, sigur Poul Grunnveit, sum fegnast um, at hjálpin var skjót, og at manningin varð tikin upp í øllum góðum.

TØKK

Anne Lise Winther

Fødd 11. september 1945 – deyð 22. august 2020

Vit takka hjartaliga fyri sýnda samkenslu, tá ið okkara elskaða kona, mamma, vermamma og omma doyði og varð jarðað. Tøkk øll tit, ið vóru um hana í hennara sváru sjúku. Takk til føroyska sjúkrahúsverkið, serliga øll tit røktarstarvsfólk, ið sóu menniskjað í sjúklinginum. Takk fyri tykkara heitu hendur. Eisini stór tøkk til Sjúklingahotellið Tórshavn fyri hjálp, gestabliðni og umsorgan ta tíðina vit vóru har.

Vit vilja eisini takka øll tykkum, sum troystaðu og vístu umsorgan, og sum á ymsan hátt hjálptu til í sambandi við jarðarferðina og ervið, og í tíðini aftaná. Ein serlig tøkk til Tórshavnar Manskór fyri vakra sangin, til Gudmund Joensen fyri nemandi urguspæl og til Hera Joensen fyri troystarrík orð í sambandi við jarðarferðina.

Mads
Niels, Annika og Niklas við familjum

Andlát

Bergliot Petursdóttir,

búsitandi í Hoydølum, vanliga nevnd Begga, ættað úr Trongisvági,

andaðist 6. september 93 ára gomul.

Urnan verður jarðað úr Kirkjugarðskapellinum í Havn leygardagin 19. september kl. 14.

Tey, ið ynskja at minnst Beggu við blómum ella kransi, kunnu í staðin lata eina peningagávu til Felagið Føroysk Ross at stuðla varðveitingararbeiðinum av gamla føroyska rossaslagnum, konta 6460-0004739045 í BankNordik.

Jarðarferðin verður hildin sambært almennu tilmælunum.